

Greta (capítols XVI, XVII i XVIII)

Un relat de: [NURIA BORRUT MULET](#)

Capítol XVI

No va ni voler encendre els llums, aquell vespre. Es va deixar caure al sofà i es quedà badoquejant a la claror incerta de la finestra. Si no passaven cotxes, els roncs compassats de la Maia, que dormia feta un cabdell al damunt del coixí malva, omplien el menjador. L'estómac se li queixava de gana, però els membres li pesaven com si fossin de granit i l'impedièren arribar fins a la cuina per fer el sopar. L'havien estafada, maleïts diners. L'especulació l'abocava a continuar dormint en aquell sofà incòmode on les molles feia anys que havien deixat de ser pariones, i la condemnava a no poder tancar una porta darrere seu.

La Rita, així que arribà, li va copsar de seguida la mala lluna. La Làlia feia exactament la mateixa cara de pollastre escuat que el dia que es van conèixer. Més tard, farta del seus silencis llòbregues, es va asseure al seu costat ben junta i li va preguntar si li havia passat alguna cosa greu que ella no sabés. Al seu tacte la Làlia es posà en alerta. La sol·licitud que la Rita li mostrava darrerament no mereixia aquell posat.

-No. No res -va fer-. Només que amb el que guanyo mai no podré llogar un pis.

-Tu, és que de vegades sembles tonta! -li espetegà-. Jo el primer dia ja me n'hauria adonat.

-No tothom és tan llest com tu -va replicar amb acritud.

-Mira tia, no volia ofendre't! Tu també ho sabies, però t'hi has agafat amb una fal·lera... -Va adoptar un to més conciliatori:- Au, va, segur que hi deu haver alguna solució.

-Sí, que em toqui la loteria.

-Escolta'm. Tu només veus els teus desavantatges, però per a mi tampoc és tan fàcil. M'agrada la teva companyia, però jo també he perdut independència. I ara no em ratllis amb que aviat marxaràs, perquè no és això. Si jo volgués que fotessis el camp t'ho diria sense embuts, val?

La Làlia l'esguardava tot fent morros, però la Rita no en va fer cas i apropant-se-li tant que més ja no es podia, continuà:

-Què et semblaria si busquéssim un pis prou gran per a les dues? No tindràs tanta independència, però tampoc no serà tan car.

Li va semblar que tot l'aire que respirava era curull de vainilla i es va apartar una mica. No sabia si sentir-se afalagada o atemorida, perquè, què era exactament el que la Rita li acabava de proposar?

-I tu deixaries aquest? -li va preguntar finalment. La Rita afirmà obrint més els ulls-. N'estàs segura?

-Fa uns dies que ho penso, però cony, se't veia tan encaparrada! Viure sola és una bona experiència per a conèixer-se millor, explorar els propis límits i totes aquestes coses que diuen, però donats els nostres sous cutres...

Va voler assegurar-se bé que la Rita no es penediria alhora que mirava d'escatir si també duia alguna altra intenció.

-N'haurem de buscar un que tingui terrassa -li va dir-, i àmplia, per poder ficar la teva selva d'aquí fora. I ho has de fer de gust, no només per ajudar-me.

-Què dius, tia -va atallar-la la Rita-, jo passo de fer d'assistenta social!, què t'has cregut! Que no ho saps que a mi m'agrada variar? A més a més, jo també em beneficiaré de tenir més espai.

-N'haurem de buscar un de tres...

-No, de quatre habitacions.

Després, la Rita no va tornar a enganxar-se-li més d'aquella manera, i això l'havia tranquil·litzada, però igualment li va costar adormir-se. Entre volta i volta i cruixir de molles rumiava que l'actitud de la Rita havia canviat d'ençà del dia que s'havien tenyit. No n'havien parlat del petó a la dutxa, però ella estava més comunicativa, el Mafré no sortia a cada conversa ni tampoc havia fet més plans per què ell vingués a dormir al pis.

El dimarts següent la Rita tornà a desaparèixer. Vora del migdia la Magda li va proposar de dinar plegades i va acceptar encantada. L'entusiasme que havia experimentat la va fer reflexionar, potser no li agradaria tant com es pensava la soledat.

Cap el tard, quan arribà la Rita, la Làlia s'afanyava a la tauleta de la cuina. Estava tan distreta que no l'havia sentida ni entrar.

-Làlia?

Va clavar un crit i donà un bot a la cadira, tot alhora.

-Rita!, m'has espantat! No m'ho tornis a fer mai més, això!

-Jo?, però si no he fet res!, ni he alçat la veu! Ets tu, que ves a saber on tenies el cap! Què fas? Escrius?

-Sí, una carta... -mentí. Intentava rescriure un conte que havia escrit feia anys, però no se'n sortia. A més a més, no li agradava escriure a mà, estava acostumada a fer-ho amb l'ordinador.

La Rita barbotejà unes paraules i va desaparèixer. Va passar un quart d'hora llarg abans no va tornar vestida amb un xandall vell de cotó que li anava tan balder que la feia semblar més prima. S'havia recollit els cabells en

una trena.

La Làlia havia començat a tallar mongeta tendra i la Rita va obrir la nevera per treure dos talls de lluç descongelats.

-Vols saber d'on vinc? -va dir en deixar el peix al marbre-. Més ben dit, vols saber què faig els dimarts?

La Làlia netejava les verdures a raig d'aixeta.

-Només si tu ho vols, Rita.

-És que no sé si ho vull. Més ben dit, sí que ho vull, però em fa cosa que tu... -no va acabar la frase.

Hi havia tan de silenci que es va sentir el flap del gas del fogó quan la Làlia el va encendre.

I tot d'una, la Rita començà a enraonar. Primer la Làlia no entenia a què venia ara parlar-li d'Alberite, del pare, de la mare i dels germans, i d'un germanastre que quan vingués a Sitges li presentaria perquè tenia ganes que el conegués. Després li va parlar de teatre i de com havia aconseguit venir a Barcelona a estudiar-ne. Li anava esbocinant el passat, i com més l'esmicolava, més dolorós, fins que arribà a la nit de la comissaria, quan es pensava que ja havia tocat fons perquè no sabia que li quedava el tram pitjor de tots, la recuperació.

La Làlia havia contingut el respir a estones per por que se li escapés alguna de les paraules que li esgranava en veu tan baixa, a cops gairebé inoïble. Ara, el mapa tremolós que havia dibuixat de la seva amiga quedava definit amb els relleus que el feien valuós i únic.

-Des que em van donar l'alta hi vaig cada dimarts, a la Clara. És una manera de tornar tot el que van fer per mi. I els dilluns, saps que baixo a Barna, no? Segueixo una psicoteràpia, però ja veig que em falta molt per acabar, perquè encara em costa moltíssim parlar-ne. Fins avui només ho sabien els meus germans, ningú més. -Va entendre perfectament que el ningú més volia dir el Mafré.

-Rita... -però les paraules que li venien a la boca les trobava totes fora de lloc. Què li havia de dir?: Que no pagava la pena que patís pel passat malgrat que ella es passava mitja vida fent-ho? Que ningú podia viure per un altre?

La Rita havia començat a plorar fluixet. Quan se n'adonà se li va acostar i la bressolà mentre li acaronava la trena. Aviat els gemecs ofegats del seu plor es van apagar fins que només se sentí el bombolleig de la verdura que es coïa a l'olla.

Al llarg del sopar se les esvaní la malenconia. Pa tou. Per tal de compartir, la Làlia li va detallar la visita del diumenge a la mare així com els motius pels quals havia fugit de casa, però a mida que li ho explicava li semblaven les trifulgues d'un dels personatges rics i insubstancials de Rohmer. Quan li parlà de la Greta també es va trobar que no sabia transmetre-li l'abandó que l'havia acompanyada tots aquells anys. Era com si, en fer-la sortir fora de la seva ment, se li hagués desfullat, tal i com volen les llavors d'un angelet, i ara ja no li quedés res més que la tija seca entre els dos dits. Però igualment li va doldre que l'única cosa que a la Rita li havia cridat l'atenció de la Greta era que se li assemblava.

I és que la Rita s'avorria. Poc a poc havia tornat al seu tarannà bellugadís i sorneguer i es comportava com si no hagués passat res. En un dels silencis de la sobretaula es va aixecar i va tornar al cap de poc amb dos penjadors plens de roba.

-Uau!, quins vestits, Rita! El de núvia és preciós! -S'havia alçat d'un bot per admirar-lo.

-T'agrada?

-Moltíssim! La roba dels anys vint sempre m'ha tornat boja -no treia els ulls del vestit i passà la mà amb suavitat pel teixit setinat.

-Posa-te'l -li va ordenar amb un to que no admetia rèplica.

La va obeir de gust. Es vestí amb cura per no maltractar aquella peça de ras llarga fins els turmells i que, sense mànigues, se li cenyia només als malucs. Com va poder, va fer per cordar-se pel darrera els botons que, com un rosari de perletes, pujaven fins l'escot arrodonit de l'espatlla. Farta de la botonada se'n deixà uns quants i va parar esment en una altra peça de randes del mateix color marfil. Va allargar la mà creient-se que era el vel, però era un abric d'estiu per cobrir el vestit, massa escotat per anar a l'església.

-I el vel? -li va preguntar.

Però la Rita estava enfeïnada cordant-se el llaç de vellut negre que envoltava un coll blanc i dur. Els pantalons d'estam gris li estrenyien les natges i l'armilla de seda la cintura.

-Caram Rita!, estàs maquíssima!

Amb gest exagerat, la Rita es posà el jaqué i tot seguit li cobrí el cap amb una mantellina que primer li havia semblat un mocador molt fi de gasa, però aviat li relliscà espatlles avall. Ara vinc, li va dir. I va tornar al cap de poc amb un barret de copa que s'encasquetà i on hi amagà la trena, i també amb una diadema de rosetes de roba amb pintes.

-És per aguantar la mantellina -li va dir-, però ens caldrà trobar el ram i un parell de mascaretes.

Li anava a dir que hi havia una botiga de roba antiga pels voltants de Santa Maria del Mar, però s'aturà com fulminada.

-Però Rita! I a què ve tot això? D'on els has tret? -Va fer unes passes, no li tibava d'en lloc-. I com t'ho has fet perquè ens vagin bé?

La Rita li somreia múrria i va trigar en contestar.

-Què no et recordes que dissabte celebrem el Carnaval al Plèiades?

Ho havia oblidat. La recerca del pis l'havia absorbida sense deixar-li lloc per a gairebé res més. Rita, que

aparentment no havia donat importància al seu descuit, li va explicar que els havia comprat als Encants feia temps.

-No se'm acudia amb què ens podrí

em disfressar, m'enrotllava fer una comparsa amb tu, i em vaig recordar dels vestits morts de riure dalt de l'armari.

-Potser a tu t'hauria agradat més el de núvia -li va dir. Al capdavant, a ella tant se li'n donava, el Carnaval.

-Mira tia, el teu cul no hi cabria pas dins d'aquests pantalons. Deuria ser un paio ben escanyolit, aquest. I cenyir una peça és relativament senzill, però eixamplar-la... Té -i començà a descordar-se els pantalons-, si vols, emprova-te'ls. Però et diré una cosa, a mi m'agrada molt més el meu que el teu. Trobo que és més interessant. No va insistir, era evident que la Rita volia dur els pantalons.

Abans de treure-se'ls es van voler mirar al mirall. Entre les dues van despenjar el del bany, l'únic gran de la casa, i el van posar a dalt d'una de les cadires del menjador que havien acostat prèviament a la paret. Agafades del braç, menjador a munt i menjador avall, tot desafinant expressament la marxa nupcial de Mendelssohn, van riure fins que el cor els va dir prou.

Capítol XVII

Al petit salonet del fons només hi havia una parella que xiuxiuejava i es petonejava emparada a la mitja llum de les taules dels racons. La Làlia havia anat al Plèiades després de molt pensar-s'ho, per saber si, tal com havien quedat, la Rita havia trobat unes mascaretes per a les disfresses, però no li havia fet gaire cas, estava enfeïnada. Anava a tornar a la barra per acomiadar-se d'ella, quan va reparar en un munt de fulletons que hi havia al damunt d'una de les taules. N'agafà un mecànicament, per avorriment, potser trobaria alguna cosa interessant de llegir i així podria allargar l'estada fins que Rita tingués un moment lliure.

I tant que ho era, d'interessant. En lletres gòtiques, blanques damunt d'un fons porpra de paper cuxé, s'anunciava per dissabte el cinquè concurs de Quadres de Carnaval del Plèiades. Les bases eren senzilles. Es requeria representar, durant no més de cinc minuts, una escena que tingués a veure amb la disfressa. Ara entenia l'interès de la Rita; però, si ella coneixia molta gent que hauria estat encantada de fer aquell paperot, per què l'havia escollida sabent com sabia que no li agradaria? Va sospesar un moment si anar a dir-li en aquell mateix moment què pensava de la seva enredada, i que ja podia començar a buscar-se una altra núvia per a dissabte, però la prudència li aconsellà que esperés a parlar a casa.

Tanmateix, l'endemà la ira se li va fer de mel davant dels arguments encaterinadors de la Rita, i per això, el dissabte a quarts d'onze de la nit, amb el seu vestit de núvia i amb un parell de liris d'aigua lligats amb un llaç de tul a la mà, era al magatzem del Plèiades envoltada de comparses. A prop seu els tres Germans Marx fumaven sengles cigars havans; la duquessa d'Alba i Goya, i Gala i Dalí feien gresca amb Danton, Marat, Robespierre i Saint Just. La Rita vindria més tard, quan els toqués el torn de pujar al petit escenari que havien muntat al bar amb quatre taules i un joc de focus. El jurat el componien el públic, cadascú havia de puntuar de zero a tres punts cada comparsa, guanyava qui més punts tenia. Però quin era el premi? La Rita no li ho havia dit ni recordava haver-ho llegit en el fulletó, amb l'enrabiada se li hauria passat per alt. Va mirar amb curiositat mal dissimulada els qui feien gresca. Robespierre volia fer tallar el coll a la duquessa d'Alba, un noiet delicat que demanava a crits ajuda a Goya, un home gran a qui no li calia maquillatge, perquè tenia la mateixa cara de mal geni i el mateix nas de patata del genial pintor aragonès; tot molt previsible.

La colla s'anava enfilant sense fer-li, aparentment i gràcies a Déu, gens de cas. Però..., on era la Greta que no saltironava entusiasmada al seu costat? Esperaven plegades, cada any, dins d'una plaça embotida de criatures disfressades, l'arribada del senyor Caramel, l'inici de la festa. Aquell desori sí que era eixordador, amb la música retronant pels quatre cantons. Va tancar els ulls per poder veure-la bé. La Greta de Blancaneus, petita i rossa; de Caputxeta Vermella, camallarga i amb trenes de veritat; de princesa mora d'ulls blaus i pits que ja s'alçaven insolents per sota del cosset lila. De pallaso trist, trista de debò aquella tarda, què li deuria haver passat?, ja no es recordava. Però sí que recordava quan es van disfressar totes dues de dimoni, perquè, de matí, la menstruació havia tingut el mal gust de baixar-li per aigualir-li la festa. Va ser el darrer Carnaval juntes.

Feia estona que s'estava dreta i buscava amb ulls àvids un lloc on poder seure sense embrutar-se el vestit. Va arribar una altra comparsa i tothom es va tombar per admirar una mulata espaterrant. Duia un vestit blanc cenyit a la cintura per un cosset vermell que li apujava tan amunt els pits que la roba de batista blanca de sota amb prou feines li cobria les aurèoles. Es cobria els cabells amb un mocador vermell. Causà tal impacte que el seu acompanyant hauria quedat esborrat si algú no hagués reconegut que l'indià elegant que la seguia, i que amagava mig rostre sota la mascareta negra i l'ala d'un panamà autèntic, era el Mafré.

-Caram Làlia, si semblés la meva àvia el dia que es va casar! -va ser el primer que li va dir. Ella li va fer ganyotes-. Feia broma -va afegir conciliatori-, estàs molt bé, de veritat, molt bonica. Com va? -i sense esperar la resposta la va agafar per la cintura. Ella es va apartar ràpidament.

-Tu també estàs molt bé. -Va mirar cap a la noia mulata que s'havia quedat unes passes enrera d'ell.

Es va donar per entès i, amb gest cansat, li va fer un gest a la noia que s'acostés.

-Aquesta és la Beatriz -la noia li allargà una mà flonja-. Beatriz, Làlia, una amiga de la Rita.

Havien començat a cridar les comparses i des del magatzem se sentien els aplaudiments. Va arribar la Rita i es

vestí a cuita corrents. El Mafré no es separava del costat d'elles, però la Beatriz no havia ni obert la boca per dir-li hola a la Rita, encara que es feia evident que ja es coneixien d'abans. La Rita va fingir ostensiblement que no hi donava importància i reia per sota del nas. El Mafré, que havia deixat de fer cas la seva parella, ara ni s'esforçava per dissimular-ho, però ella, que no es donava per entesa, no li treia l'ull de sobre i se li arrambava així que podia. Sense dir-s'ho, La Làlia i la Rita es van posar d'acord en seguir-li el joc, i l'estona que els quedava per sortir la van passar mostrant El Mafré una fredor que, malgrat que ell sabia que era fingida, no per això li feria menys l'orgull.

La Làlia no s'ho esperava, però un cop va ser dalt de l'escenari, com que a les fosques no podia veure el centenar d'ulls que l'apamaven, recuperà el domini malmès pels nervis dels darrers minuts. La Rita la va dur agafada de les puntes dels dits mentre sonava la marxa nupcial del Lohengrin. Va seure en una cadira de fusta negra i de respatller molt alt. Al seu darrera i dreta, La Rita s'allisava els grossos bigotis recargolats. Quan la música va acabar es va fer una fagonada i es va sentir un sorollós paf, i de sota l'escenari va sortir una fumera de color terrós que, amb les llums groguenques, simulava els tons sèpia de les fotografies antigues.

Van asseure's entre el públic. L'actuació dels pintors i les seves parelles va ser divertida i no va dubtar que guanyarien. El Mafré s'esforçà en el seu paper de senyor d'una plantació, acompanyat per un cor de veus negres, però la Beatriz es va quedar clavada a terra mirant el públic com una gata enlluernada pels focus, i no va ni saber remenar els malucs amb la gràcia amb que havia esbalaït tothom al magatzem. Malgrat això, o potser per això mateix, l'actuació havia estat delirant. A la Rita li va faltar temps per explicar-li que la Beatriz era un ligue que ell havia fet a Cuba. En un moment de debilitat se li oferí per arreglar-li els tràmits perquè pogués venir a Espanya, a canvi que ella li fes altres favors, es mofà la Rita.

-Segons ell és una harpia.

-I com és que l'ha duta aquí? -li va preguntar, no entenia un borrall.

La Rita no va contestar, es va limitar a encongir-se d'espatlles. En aquell moment van donar el veredict. El primer premi va ser per al quartet Goya i la duquessa d'Alba, Gala i Salvador Dalí; i el segon per al Mafré i la Beatriz. Tothom havia rigut moltíssim amb ells, i no només quan havien sigut a dalt de l'escenari.

Havien encès els llums i el públic reclamava els cambres des dels quatre costats, la Rita va anar cap a la barra. Alguns ajudaven a posar en ordre les taules i les cadires. La Làlia no sabia on posar-se, tenia por que tot movent-se entre tanta gent algú li aboqués el contingut d'un got al vestit o que li fessin una cremada amb un cigarret. Va buscar amb la mirada si veia el vistós mocador de la Beatriz, al seu costat segur que hi seria ell, però va ser endebades, havien desaparegut com si se'ls haguera empassat la terra.

Feia molta calor. Els dos goril·les que custodiaven l'entrada ja la coneixien i van somriure-li en sortir. Va creuar el carrer i es va estar una estona boquejant i dient-se que agafaria una calipàndria exposant-se així a l'aire de la nit amb tan poca roba, però no tenia gens ni mica de fred. El carrer era ple de cotxes aparcats a banda i banda i, com ella, altra gent havia sortit a prendre la fresca. Parlaven a crits, molts anaven pets, i els tubs d'escapament d'algunes motos, els conductors de les quals no acabaven de decidir-se i les mantenien en marxa, s'afegien al xivarri. No es va adonar que el Mafré s'acostava carrer avall.

-D'on surts, ara? -va interpel·lar-lo quan va tenir el panamà a menys d'un pam. Va mirar per darrera l'esquena d'ell esperant-se veure la Beatriz.

Ell li va endevinar el pensament:

-No hi és, gràcies a Déu ja ha fotut el camp! No m'ha deixat sol ni un segon, si fins que no l'he ficada al taxi no he pogut pixar! És una paparra, creu-me.

-On viu? -trojava l'angoixa del Mafré ben divertida i havia d'esforçar-se perquè no se li escapés el riure.

-Què sé jo! A Barcelona, és clar.

Va intentar posar-se seria i dir-li alguna cosa per apaivagar-lo, però en obrir la boca se li escapà una rialla.

-Veig que et diverteixo! -va dir ell amb cara fosca.

-Em sap greu -i va tornar a esclafir una rialla, gairebé no podia parlar-, però és que fèieu una fila!... -Li ho deixà anar amb malícia, però de seguida es penedí de la seva crueltat. Quina necessitat tenia d'averkonyir-lo? Va fer per arreglar-ho:

-Volia dir que ella, la Beatriz, és molt divertida.

-Sé perfectament el que has volgut dir, però més d'un, i més de dos, mentre es reien de nosaltres desitjaven poder estar-hi ells, al meu lloc.

El va mirar amb menyspreu i es va fregar els braços coberts només amb l'abriguet de randes, començava a sentir fresca.

-Entrem? -li va dir alhora que iniciava la marxa cap el Plèiades.

-Fff!, vés-hi tu, jo me'n vaig a fer un tomb. Ja m'imagino les cares quan em vegin aparèixer.

La Làlia mirava a banda i banda del carrer per travessar-lo, però abans que ho fes, ell la va agafar d'un braç.

-Per què no em fas companyia? -li va proposar amb posat suggeridor-. Donem un tomb amb el cotxe, així em relaxaré, conduir em relaxa, saps?, i d'aquí una estona tornem. El Plèiades estarà més buit i nosaltres més amples. Què me'n dius?

-No ho sé. No és que no vulgui acompanyar-te, però em sap greu deixar la Rita sola -es va desempallegar d'ell amb suavitat.

-Sola? -li va fer amb ironia- No em facis riure!, però si la coneix tot déu, la Rita, si fins a l'infern té coneguts! Tu sí que et quedaràs sola!

-M'és igual -li va replicar, dolguda.

-Mira noia, fes el que et vingui de gust. Jo m'obro -va dir ell amb aquella altivesa que tant la molestava. Li agradava més feia uns moments, quan estava atribolat per les mofes i la persecució de la cubana.

-Tu, què?

-Que me'n vaig, que foto el camp, que m'obro, tia! Que passo d'entrar dins d'aquesta llauna de sardines. Au, adéu.

Li va donar l'esquena i va començar a pujar el carrer, però a la tercera gambada es tombà, i sense tallar-se davant dels curiosos que badaven, li va dir cridant:

-Ah Làlia!, molt millor que abans aquest cabell, de debò!

S'hauria volgut fondre. Va fer com si anés a travessar el carrer cap al Plèiades, però tot d'una va girar sobre els seus talons i va córrer per la vorera amunt. Al gairó acabava de veure que ell tombava la cantonada cap a l'esquerra. Quan va arribar a dalt de tot, panteixant, el va cridar:

-Espera'm!

Ell era al davant del Volkswagen i es va girar amb un somriure de triomf. Fent voleiar el panamà li va fer una reverència.

-Princesa? -va dir mentre amb el panamà li assenyalava la porta oberta-, el vostre carruatge us espera. Però els roncs del motor no tenien res a veure amb els renills dels cavalls dels contes.

Capítol XVIII

Per un instant es va desorientar. El cant d'un gall, el lladruc d'un gos, una porta que grinyolava, li eren tan familiars que va creure's que era a Vilanova. Va obrir els ulls. A fora, la claror del dia esfilagarsava la boirina a poc a poc. Al seu costat, el Mafré va fer un gruny i d'una manotada la va abraçar. Va ensorrar el nas a la seva pell: escalfor de pa tendre i una olor aspra, una mica dolça al final. Podria recordar-la? Amb l'aroma de la colònia XS de Paco Rabanne que es posava ell no en tindria prou, caldria afegir-hi les olors a suor i a sexe, tot alhora, barrejat. La mà d'ell al damunt del seu ventre s'estava fent pesada i es va girar, suaument, per no despertar-lo, i s'arraulí sota la roba. Aleshores es va preguntar si tot allò de les olors no seria un símptoma d'enamorament, però com ho podia saber si mai s'havia enamorat? Per més que en Xavier, un company d'estudis amb qui havia sortit gairebé tot un any seguit, quan eren al llit li digués a cau d'orella que l'estimava, com una cantarella o com una oració, tots dos sabien que allò no era amor; per això l'havia deixat, no suportava els qui fan de les mentides veritat, o era per la seva pròpia incapacitat d'estimar?... La Rita l'havia previnguda, el Mafré és un tio amb qui és millor no fer-se il·lusions, és molt seu, li havia dit, de sobte desapareix durant mesos. Diu que és per la feina, però jo crec que el que li passa és que és un llunàtic. Ara bé, i si fos la Rita qui n'estava d'enamorada? El cor se li va estrènyer mentre els pensaments li davallaven pel pendent dels remordiments i de la culpa. O pitjor encara, i si ella només havia estat un instrument per engelosir la Rita? Tard o d'hora li ho hauria de dir que havia passat la nit amb ell. Quin ofec! Els nervis la feien suar i va treure el cap de sota la roba. Un raig de llum pàl·lid il·luminava una cadira. Feia poc més de set anys, també de matinada, la Greta l'observava asseguda des d'una de molt semblant. S'havia capficat en passar la seva darrera nit a Vilanova sense dormir, per poder-ho recordar tot, li digué la nit abans. Tenia els ulls vermells i inflats, i el seu color blau de mar s'esblaimava per l'esgotament. L'havia renyada, no perquè no hagués dormit, sinó per la seva desconfiança. Ens tornarem a veure aviat, aquest estiu segur que vindràs a passar-hi uns dies, i jo aniré també a veure't a Estrasburg. Tanmateix, la Greta havia tingut raó. Potser ara tampoc hauria de tornar-se a adormir. Va acariciar amb les puntes dels dits el dors del braç d'ell i després s'hi arrambà. El contacte renovat li va fer endurir els mugrons, però ell dormia de bocaterrosa amb absolut desconeixement del seu anhel. Qui li ho havia de dir que acabaria ficant-se al llit amb ell? És clar que de la manera com l'havia empaitat pel carrer, què esperava?, que la duria a mirar les estrelles? Van anar pel passeig i quan va aturar el cotxe li va voler ensenyar un dibuix que duia a la guantera. Era un dibuix estrany, un retrat seu on s'hi barrejava l'expressió felina de la Rita. Li havia preguntat si l'estimava, i ell havia dit que no la odiava pas, però allò no era una resposta. Després ell havia conduït molt a poc a poc fins un encreuament on li va dir que el so del mar se sentia diferent, però no ho va saber percebre. Potser havia estat la mala qualitat de la vodka amb taronja que s'havien pres en un tuguri, però el cap li donava voltes. Per controlar el mareig havia deixat anar enrera el seient. I se'l va trobar a tocar, els ulls com dos forats xucladors, i amb l'olor de la seva colònia s'havia acabat de marejar i va tancar els ulls. En sabia, de besar, i d'acariciar; no com en Xavier, una diferència com la que hi ha entre el marisc fresc i el lluç bullit per als malalts... I la vodka i la foscor semblava que l'emparaven i li va tornar la llengua i en ficar-li la mà sota la camisa li havia vorejat la cintura per sota dels pantalons. Què li havia dit, ell, aleshores? Mira la mosca morta, sí que la sap llarga! És clar, què és pensava?, sota d'una pell d'ovella pot abraonar-se't el llop! I encara que hagués de tornar a la incomoditat dels seients del cotxe volia sentir-se una altra vegada sota del seu pit de seda. En Xavier, ni de lluny, sabia moure els dits com ell, fregaven amb una habilitat que feia por de saber amb quantes dones li calia haver jagut per adquirir-la. Però li estava agraïda, profundament, per primera vegada algú l'havia esperada, i si no s'enamorava mai, si més no sí que sabia que

podia perdre els sentits, la de vegades que havia temut que era frígida... Tot d'una s'averkonyí dels seus escarafalls quan el va veure amb un preservatiu a la mà. Què et pensaves, va fer ell, que jugàvem al mus, o vols que et faci un fill? La mirava amb uns ulls estirats com els d'un dimoni lasciu. Era enginyós, sempre, li va dir que la convidava a acabar la partida a casa seva, al llit et juro que s'hi juga molt millor. I havia estat cert. Ara ell es removia en somnis i el seu nas li fregava la part superior del braç esquerre i amb el respir li feia un petit pessigolleig.

Més tard, ell també la va haver de despertar fent-li pessigolles. Amb un sol petó només l'havia feta grunyar adormida.

-Bon dia, princesa.

-Mm -es va estirar i va ofegar un badall-. Bon dia -va respondre, però en veure la crueta amb que la llum li mostrava el món es va cobrir el cap amb el llençol i s'encongi ben endins del llit. Aquella lluminària la deixava nua i sola amb tots els seus complexos i vergonyes. Es va preguntar esgarrifada què hi feia allí, al llit de l'amic de la seva amiga, un home que al capdavant era massa gran per a ella, que no l'estimaria mai? Es menyspreà per creure que la foscor d'ahir també la protegiria l'endemà de la seva ingenuïtat.

-Au va, Làlia, que és tard.

-Quina hora és? -va preguntar des de sota de la roba.

-Les deu, senyora meva. Hem d'afanyar-nos, a les dotze he d'estar a Barcelona.

Va llevar-se de la roba amb brusquedat i es va alçar de mig cos.

-No aniràs a veure la Beatriz aquella? -va ser el primer que se li va acudir; una estúpida com una altra, es diria més tard en recordar-ho.

Ell va negar amb el cap, sense convicció. No li venia de gust dir-li que anava a veure el seu fill, li espatllaria aquell moment. Ella s'havia assegut al llit i es mig cobria amb el llençol, acabava de reparar que, damunt d'una tauleta hi havia una safata amb l'esmorzar. Va buscar amb la mirada la seva roba, el vestit era curiosament col·locat en un penjador que algú havia posat en el tirador de la porta de l'armari. L'esmorzar ja era un punt, però que a més a més ell hagués tingut la delicadesa de penjar-li el vestit apujava moltíssim el marcador al seu favor. Anava a donar-li les gràcies quan va caure que no tenia altra roba que posar-se que allò, que hauria d'anar fins a casa vestida de núvia.

-Mafré?

-Sí? -ell servia el cafè-. Quant sucre vols? -li va demanar, i es va girar somrient-li amb la sucrera i la cullereta a les mans.

-Mitja, gràcies -va respondre ansiosa-. Escolta'm, no tindràs pas alguna peça de roba que jo em pogués posar, oi? Se'm fa pal haver de vestir-me així -i va assenyalar amb la barbeta cap el vestit.

-Per què? -ell mig reia amb malícia-, si estàs preciosa, de ve

ritat -però s'havia acostat a l'armari i el remenava per dintre. Va llençar-li un parell de pantalons, i camises i samarretes. -D'això..., calces no, que no en tinc. No sóc fetitxista, ho sento.

-No diguis bestieses, calces i sostenidors ja en tinc jo, no et fot!, tot i que bruts -va barbotejar-. A veure -es mirava els pantalons-, aquests no, ja veig que m'aniran massa grans, potser aquests... -i se'ls començà a posar.

-Ah, no! -va cridar ell-, si te'ls deixo és amb la condició que encara no et vesteixis! -i d'una manotada li va arrabassar la roba.

-Tio, que tinc fred! Aquesta casa és una nevera!

Ell va posar en marxa el calefactor, després va tancar la porta de l'habitació per dintre i amb una volta de clau. Però com que tot seguit va agafar la tauleta i l'acostà als peus del llit, ella es va quedar amb un pam de nas.

-No menges? -li va dir ell abans de queixalar una torrada.

-Sí, és clar -i va alçar la tassa amb desànim.

Per sota del barnús mig obert li entreveia el pit i el ventre, fosquíssims pel contrast amb el blanc del rus. Li hauria agradat tenir el valor de ficar la mà per allà dintre, sentia una necessitat gairebé dolorosa de sentir créixer i bategar el penis entre les seves mans, intuïa que mai més li ho podria tornar a fer. En lloc d'això va agafar una torrada i va començar a untar-la amb la mantega. Es va recordar de la cita que ell tenia a les dotze.

-Veig que no vols dir-me per què hi has d'anar, a Barcelona.

-És un, diguem-ne, compromís ineludible, creu-me. M'agradaria moltíssim estar més estona amb tu, però ni tu ni jo no ens podíem imaginar que acabaríem així, oi?

Va apujar les espatlles. Això deuria ser el que la Rita li havia explicat d'ell, la seva capacitat amfíbia per esmunyir-se i alhora saber quedar bé. I ella hauria d'acceptar que la festa s'havia acabat i que, com la Ventafocs, tornaria a casa vestida amb quatre parracs. La lluminositat del dia s'havia entelat amb un núvol de desencant. Sentia que, malgrat tenir-lo a tocar, mai podria abastar la seva òrbita realment, li era massa llunyana.

-T'he deixat una tovallola neta -li va dir quan ella apagà el cigarret.

Va entrar al bany i es tancà, volia estar sola. En obrir l'aixeta a raig li van agafar ganes de plorar, però es va contenir i començà a ensabonar-se.

-Ei!, que t'has tancat? Obre! -Mafré colpejava la porta.

Va sortir de sota l'aigua maleint-se pel mullader llefiscós que estava deixant al terra. Després de fer córrer la balda va tornar d'una revolada sota la protecció de l'aigua calenta.

-Em sap greu, ho he fet sense adonar-me -li va mentir cridant per sota l'aigua.

-Es pot saber què et passa, Làlia? Mira, si és per que me n'he d'anar, ho sento, però sóc pare, i avui he d'anar a veure el meu fill.

Va tancar ràpidament l'aigua i va treure el cap per la mampara entreoberta. Ell s'afaitava, va acabar de passar-se la fulla d'afaitar per una llepassa d'escuma i la va mirar, primer als ulls però de seguida i francament al pubis.

L'envaí, dolça, una onada de satisfacció mentre se li escapava un somriure de triomf. Al cap de no res rodolaven pel llit.

-No tenies tanta pressa?

-Shsst, calla...

Va dir-se que tenia tota la raó, no es delia tant feia uns moments per tenir-lo?, però aviat va deixar de pensar què pensava.

Abans de pujar al Volkswagen li va demanar que no fes escarni pel seu aspecte. Els texans li anaven tan balders que per tal que no li caiguessin va haver de lligar-se'ls amb un cinturó vell, sort que la grandària de la camisa de pelfa ho dissimulava. Amb el calçat no li va quedar més remei que posar-se les sabates de núvia perquè no hi va haver manera que ell demanés unes sabatilles a la masovera, com si la dona no sabés que havien dormit plegats, li havia dit empipada. Però va ser endebades, i ara anava vestida d'espantaocells amb sabates folrades de ras. Preciosa.

Va entrar al pis com una lladre, desitjant que la Rita encara dormís; de moment no es veia amb cor d'explicar-li on i amb qui havia passat la nit. Malgrat que ella li havia dit tantes vegades que ell no li interessava, com més hi pensava més por tenia, i ara estava convençuda que el desmenjament de la Rita era segurament una manera d'amagar els vertaders sentiments envers ell.

Però enlloc de la Rita, al pis hi havia un noi. Era ben escarxofat al sofà, amb el coixí malva als peus, fent zaping davant la televisió i acaronent la Maia. Van patir tots dos un bon ensurt. Ell s'havia pensat que qui entrava era la Rita. Aclarit qui era cadascú es van tranquil·litzar. Li va dir que es deia Andrev, i per l'accent i els ulls va acabar per reconèixer a un dels cambres estrangers del Plèiades. Es va dir que havia fet sort. Si, com semblava evident, la Rita havia passat la nit amb ell, podria perdonar-se el seu comportament deslleial. Amb la novetat s'havia oblidat de la fila que feia, però l'Andrev tampoc no va mostrar sorpresa perquè anés així d'estrafolària.

-I la Rita, on és? -va preguntar-li. La gata miolà i d'un bot va desaparèixer pel passadís.

-No ho sé, tia! M'ha dit que sortia un moment a comprar tabac. Que no hi ha cap bar obert per aquí els diumenges?

-No. Vull dir sí. Sí, uns quants. -S'ajupí per collir el coixí malva del terra i en tocar-lo els remordiments li van retornar com una reacció al·lèrgica.

Mirava el noi inquisitivament però amb dissimulo, no semblava mala peça, no ho semblava, però tanmateix, la Rita era força confiada deixant-lo sol a casa. En aquell moment es va sentir el timbre. No podia ser ella, sempre duia les claus a sobre. Va ullar per l'espiera, en veure l'inconfusible matoll color albergínia va obrir de seguida.

-Hola Làlia. Fa gaire que has arribat? -la Rita carregava amb totes dues mans una safata i una bossa de cartró oliós que desprenien escalfor i ferum de pollastre.

-Tot just ara fa un moment... -va tancar la porta i la seguí cap a la cuina.

-He baixat a comprar un pollastre a l'ast i patates. No sabia ni quan ni si vindries, i no tinc humor de cuinar avui, no em trobo gaire bé.

Va dir-se que la Rita no semblava gaire interessada per saber què havia fet ella, però s'havia de mantenir igualment en guàrdia; la coneixia, i sabia que podia amagar els sentiments perfectament. L'Andrev va treure el nas per la cuina per dir que se n'anava. La Rita ni se n'acomiadà, però li llançà un paquet de tabac que ell encaçà al vol. Quan es va sentir el cop de porta amb que ell deixà el pis, la Rita va anar amuntegant als marbres el que havia comprat. La resta del dia el passà tancada dins d'un silenci aspre com un fregall d'alumini. No va menjar gens, la seva mirada anava de la televisió al pit de pollastre que només havia esquarterat, i després se'n tornà al sofà. Aleshores la Làlia va apagar la televisió, el soroll li trepanava les temples, ara més que mai els trobava estúpids aquells ninots tan ben planxats que somreien amb la mateixa sorda indiferència la guerra a Txetxènia que el repartiment dels Òscars. La Rita estrenyia el coixí malva entre els braços i mirava amb ulls estrets i enfosquits les volutes de fum del seu cigarret. Pregava que aquell posat sorrut no fos per culpa d'ella.

-Rita, et passa res?

-Ja t'he dit abans que no em trobo gens bé -va contestar amb brusquedat, com si li fes un retret.

-Escolta'm, si és pel Mafré et recordo que vas ser tu qui em va dir i repetir que t'importava un rave.

-Ja és l'hora que me'n parlessis, tot i que ja ho sé tot. A l'Andrev li faltà ben poc per dir-me que us havien vist de matinada al passeig. Però no cal que t'excusis, si t'ho has passat bé, me'n alegro, perquè, vols que et digui una cosa?, em fa l'efecte que et feia molta falta, a veure si així deixes de fer aquesta cara de verge empolegada; encara que també se me'n refot com t'ho hagis passat, al capdavant tots són uns cabrons!

La Làlia va sortir a la terrassa, tremolava tota. Malgrat que s'esperava la reacció, l'havia agafada de sorpresa que Rita hagués covat tanta bilis, intuïa que no només estava gelosa, sinó que amb l'Andrev havia patit un fracàs absolut. Es va quedar una estona respirant fons i contemplant la panoràmica dels terrats a la llum pobra del crepuscle; al fons, la ratlla del mar semblava una veta de seda bruta. Més que no pas per la vista, es va refer una

mica amb l'olor de mar que duia el llevat amansit. Un moment que es va tombar, va veure-la de cua d'ull que continuava amb la mirada fosca i la cara crispada, i agafada amb força al maleït coixí malva. Li van venir ganes d'etzibar-li una bufa, no era així com s'alliberaven els joves patricis a l'antiga Grècia? Ella s'hi tornaria, segur. Li saltaria com una fera i potser rodolarien pel pis. Unes quantes estirades de cabells, uns quants cops de puny maldestres, i com noves. Acabarien rient-se de l'estúpidesa que les havia fet estomacar-se. Per instint es va tombar del tot, i se li escapà un crit. Se li havia acostat en silenci i ara la tenia al davant, s'abraçava a si mateixa com si tingués molt fred i la mirava amb ulls brillants. Va tenir un pressentiment i li acostà la mà al front.

-Rita, estàs bullint! Tu tens febre! -li va dir alhora que l'empenyia cap a dintre. S'havien assegut al sofà mentre esperaven que li pugés el termòmetre, però primer havia engegat el coixí a l'altra banda d'una trompada, el volia ben lluny d'elles-. Trenta-nou! Em fa l'efecte que n'has enganxat una bona. Trucaré al metge.

-No cal, demà ja estaré bé. És l'Andrev, que és un cabró, Làlia. Si sabessis...

-Què vols dir?

-S'ha passat -i va començar a plorar mentre s'aguantava el ventre. Una fiblada de dolor la va doblegar endavant.

-Vaig a trucar el metge, i després la poli!

-Tia, no exageris! -va intentar posar-se dreta però li va rodar el cap i es deixà caure de nou-. No és que hagi estat violent, però quan li he dit que ja no en tenia ganes, que estava molt cansada, ell m'ha dit que si havia vingut fins aquí era per follar, i que no se n'aniria sense fotre un clau. Sóc imbècil, ja m'ho deien que anés amb compte amb ell... El que sí que et demano és que tru

quis al Plèiades, els dius que avui no hi aniré, que no em trobo bé. No podria arribar-hi ni que volgués.

-Molt bé. Jo faig les trucades, però tu fica't al llit -va dir amb autoritat.

La Rita, obedient, es va aixecar maldant per dissimular el mal de ventre. Quan la Làlia marcava el número del consultori la va sentir que feia basques al bany i que després tirava de la cadena del vàter unes quantes vegades. Grip intestinal, va pronosticar, i un disgust de ca l'ample, sobretot. El metge, que va venir al cap de poc, va dir que era un trastorn víric. Va recomanar-li uns dies de repòs.